

detailně zdobený kámen, přeběhl jí mráz po zádech. Kde se to ocitla? A kde všichni byli?

Blikající světla začala zářit jasněji a Ash šokovalo, jak obří ta klenutá místnost je. Dohlédla vůbec na zadní stěnu? Uvědomila si také, že místnost je přeplněná věcmi. Pod ní totiž stály nekonečné řady regálů. A na nich široká škála předmětů.

Některé police se prohýbaly pod stohy jakýchsi obdélníků různých barev. Nic podobného nikdy neviděla. V jiných regálech zase ležely sošky a další artefakty. Sem tam se zalesklo brnění nebo šperk. Zvědavost nad Ash zvítězila, a tak začala váhavými krůčky scházet po kamenných schodech a dlaň jí přitom klouzala po zdobeném zábradlí.

Knihovna. Tak tohle místo nazvali její velitelé.

Kdysi to slovo slyšela, ale nikdy pořádně nepochopila, co znamená. Její bývalá učitelka občas mluvila o knihovně jako o místě, kde se nachází starobylé knihy. Ale Ash nikdy žádnou neviděla. Byly to jen přežitky starých časů. A tady bylo věcí mnohem víc.

Přistoupila k prvnímu regálu a natáhla ruku k nejbližší polici. Na ní ležel obdélníkový předmět s obalem z červené kůže a byl větší než obě její dlaně dohromady. Jak ho stahovala z police, otevřel se a Ash zalapala po dechu. Ten zatuchlý pach vycházel z té věci. Znovu se nadechla a opět se podívala, jak jí ta zvláštní vůně přitahuje. Lehce přejela po předmětu konečky prstů. Cítila jemnost bílého papíru, na kterém byla v úhledných řádcích slova. Některá byla tak maličká, že musela předmět v ruku naklonit, aby na to, co v něm bylo psáno, lépe dopadalo světlo. Byl to příběh podobný pohádce, kterou jí vyprávěli matka s otcem, když byla malá. Písmena i slova znala, ale styl jazyka a skladba vět působily zvláště, takže se Ash četlo špatně. Zvedla hlavu. Kolem ní se tyčily stovky stohů těchto věcí s různě barevnými obaly. Byly to knihy, o kterých mluvila její učitelka.

Jemně položila na polici tu, kterou držela v ruce, a stáhla dolů další. Měla tmavě hnědý obal a tentokrát jazyku a slovům nerozuměla vůbec. Doma by je automaticky přeložily konzole, a kdyby chtěla, text by jí nahlas přečetly. Krátce si povzdychla a očima přeletla celou uličku. Zabralo by jí celý život, než by je všechny přečetla, a ještě déle by jí trvalo jim porozumět. Knihu položila na stoličku, která stála poblíž.

Udělala pár dalších kroků a nová řada světel ozářila cestu přímo před ní. Ocitla se uprostřed uličky plné klenotů z drahých kovů a třpytivých drahokamů. Rozličné koruny, meče a žezla chránily skleněné vitríny. O tak krásných věcech slychávala jen v dětských pohádkách.

Ash kráčela dál, natahovala ruku a chtěla se předmětů dotknout, ale nikdy se neodvážila.

Zastavila se před jednou skleněnou vitrinou, za kterou ležela tmavě zlatá koruna s fialovým krystalem uprostřed. Když zvedla třesoucí se ruku, sklo se odhmotnilo. Zalapala po dechu, uskočila a nervózně se rozhlédla kolem.

Kdyby chtěla, mohla na ni sáhnout. Ash polkla a v ústech jí okamžitě vyschlo. Ale chtěla se koruny dotknout?

Uslyšela nějaký zvuk. Hluboký smích. Pak jemné zabzučení.

Vzduch před ní se zachvěl a zatřpytil a pak se objevila postava. Hologram. Byl to muž s dlouhým bílým plnovousem a stejně dlouhými vlasy. I když to nebyl živý člověk, působil dojmem, jako by tu žil už věčnost. Kolem očí se mu rýsovaly vrásky, ale na čele překvapivě žádné neměl. Na sobě měl šedobílé roucho dlouhé až na zem. Otočil se k ní. „Hlaste se.“ Byl to krátký příkaz, ale Ash odpověděla bez zaváhání:

„Kadetka Yangová, hlásím se do služby.“